

[Victor Pürschel.]

Jeg synes for det første med Hensyn til § 4, at Præsidenten i Rigsretten burde være Højesterets Præsident. Det er efter min Mening det naturlige. Loven bygger, saa vidt jeg kan se, nærmest paa en anden Forudsætning; jeg tænker her paa Bestemmelsen i § 63, 1ste Stykke, om Afstemningen, der kun vil faa et fuldt harmonisk Forløb, hvis Præsidenten hører til paa Rigsdags-siden. Det er — det erkender jeg — en svag Forudsætning, men der ligger dog noget af en Forudsætning i det, og jeg mener altsaa, at det bør være Højesterets Præsident, fordi der under Sagens Behandling kan fremkomme en Række juridiske Spørgsmaal, hvor det er rarest, at den Mand, der sidder i Spidsen, er hjemme i de Spørgsmaal, der omhandles.

Jeg glemte før at sige med Hensyn til Behandlingen af Spørgsmaal om Opløsning af politiske Foreninger, at efter den nugældende Grundlov er disse Sager underkastet Nævningetings Behandling, dels efter Grundlovsbestemmelsen og dels efter § 687; det vil jo være Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser. Dette vil efter det nye Grundlovsforslags § 69 ikke være grundlovsfæstet. I § 69 lod man oprindeligt begge de sidste Bestemmelser gaa ud, baade den, at Nævninger skulde medvirke i Misgerningssager, og den, at de skulde medvirke i Sager, der rejstes af politiske Lovovertrædelser. Under Udvalgsbehandlingen genindsatte man, til min Beklagelse, Bestemmelsen om, at Nævninger skulde medvirke i Misgerningssager. Kommissionsbetænkningen indeholder som sædvanlig ikke nogen Begrundelse af, hvorfor den ændrede den nugældende Grundlovsbestemmelse paa dette Punkt; den gaar man forgæves til paa dette Punkt som paa mange andre; men Udvalgsbetænkningen indeholder en Begrundelse for, at man kun har indsat Bestemmelsen om Misgerningssager, idet der siges, at man medtager ikke de politiske Sager under Hensyn til netop denne Bestemmelse her om Foreningerne. Enhver Jurist vil straks kunne se, at Begrundelsen ikke er tilstrækkelig. Man kunde jo meget let have formuleret en Undtagelsesregel vedrørende de politiske Foreninger. Naar man ikke har optaget den, antager jeg, det er ud fra den Erkendelse, som jeg tror alle Mennesker er kommet til i Nutiden, at er der nogen Art af Sager, hvor man ikke kan have Tillid til Nævninger, saa er det politiske Sager; jeg antager, at det i Virkeligheden er den Betragtning, der ligger bag ved det, at man har ladet de politiske

Sager som Helhed udgaa. Men saa er der det ejendommelige, at man her henviser en bestemt Art af politiske Sager til et Forum, der er i den Grad politisk bestemt som dette. Denne Mangel paa Konsekvens vil jeg gerne tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, naturligvis med det Haab, at den maa blive rettet.

I § 9 staar der — det er nu en Bagatel; jeg haaber, jeg har Tilladelse til nogle korte Citater —:

„Hver af Rigsrettens Dommere afgiver skriftlig en højtidelig Forsikring paa Ære og Samvittighed om opmærksomt at ville følge Forhandlingerne i Retten og dømme saaledes, som han finder ret og sandt.“

Efter Loven af 1852 skulde de aflægge Ed. Jeg kan ikke nægte, at for mig virker det let komisk, at Højesterets Præsident skal afgive et højtideligt Løfte om, at han med Opmærksomhed vil følge Forhandlingerne i Retten. Jeg henstiller, om man dog ikke kunde lade de professionelle Dommere, som har tilbragt hele deres Liv med dette, være fritaget, og at man med Hensyn til andre Dommere kunde nøjes med at sige, at en Dommer afgiver, første Gang han deltager i Rettens Forhandlinger, en Erklæring om dette, og lade Sagen være afgjort dermed, ligegyldigt hvor tit han vælges.

I § 13 staar der, at Forhandlingerne i Rigsretten er offentlige med Undtagelse af Dommernes indbyrdes Forhandlinger og Afstemninger. Jeg gør opmærksom paa, at medens man ellers fra Regeringsside absolut er Tilhænger af den offentlige Votering, navnlig ogsaa i Højesteret, har man altsaa ikke ment, at det i denne Situation havde nogen som helst Interesse at faa den offentlige Votering. Ja, jeg er nu ikke sikker paa, at den ikke vilde være ønskelig i denne Forbindelse, og det henstiller jeg ogsaa til Overvejelse.

I § 14, Stk. 3, staar der, at Meddelelse om Tiltalen og dennes Omfang skal tilstilles Rigsrettens Præsident. Det er mig ikke muligt at forstaa Nyttens af Ordene „og dennes Omfang“. Naar man faar Meddelelse om Tiltalen, mon man saa ikke ogsaa samtidig har faaet Meddelelse om dens Omfang? — hvis Tiltalen er nogenlunde fornuftigt formuleret, og det maa man da haabe at den er. Disse Ord forekommer mig at være overflødige og kun at kunne give Anledning til, at Folk sætter sig hen og spørger, om der dog ikke alligevel skulde være forbundet en Mening med dem. Den har jeg i hvert Fald ikke kunnet finde, men det er jo muligt, at den højterede Minister kan belære mig, og